

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยอิงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเชิงกระบือ

Development of Learning Activities Using Principles of Buddhism to Improve
English Speaking Skills for Communication and to Minimize Aggressive
Behavior of Fifth Graders at Wat Cherg Krabue School

อรุณนี คັນศร¹ อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์² พงศธร มหาวิทยาลัย³

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน และศึกษาผลสัมฤทธิ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยพิจารณาจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเชิงกระบือ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ศึกษาประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน) 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของครูต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน (ก่อนเรียนและหลังเรียน) 5) แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างเรียนของนักเรียน และ 6) บันทึกหลังการสอนของครู เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีประสิทธิผลแล้ว ผลการวิจัยพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า ภาพรวมของผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เหล่านี้มีค่าเฉลี่ยในระดับที่มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยค่าดัชนีประสิทธิผลของผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการเรียนและหลังการเรียนเท่ากับ 0.4153 หรือคิดเป็นร้อยละ 41.53 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนครึ่งหนึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ขณะที่อีกครึ่งหนึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับเดิม

คำสำคัญ แผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พฤติกรรมก้าวร้าว

¹นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Abstract

The purpose of this research were to develop a lesson plan using the principles of Buddhism to improve English communicative speaking skills and minimize aggressive behavior of fifth graders at Wat Cherng Krabue School and to investigate the effectiveness of the developed lesson plan. The research population was the 5th grade students at Wat Cherng Krabue School in the academic year 2017, and 10 students who had limited proficiency in English speaking skills for communication and had aggressive behavior according to teacher's opinions were selected to be the subjects of this study. The research instruments consisted of (1) eight lesson plans on "Communicative Speaking Activities for Doing Good Deeds and Encouraging Well-being Living," (2) pre-test and post-test forms, (3) a speaking assessment form (practice assessment), (4) pre and post questionnaires on aggressive behavior for teachers, (5) aggressive behavior observation forms, and (6) teacher logs. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, effectiveness index, and content analysis. The findings revealed that the experts' opinions towards the developed lesson plans were at the highest level. The effectiveness index of achievement before and after using the lesson plans was 0.4153 or 41.53%. In addition, five students were found to show less aggressive behavior whereas the other five students still had the same level of aggressive behavior as before.

Keywords: Lesson plans, English communicative speaking skills, Aggressive behavior

บทนำ

ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ทำให้สามารถเข้าถึงองค์ความรู้ได้ง่ายและกว้างขวางขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงกำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้ง 4 สาระ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยคาดหวังว่า ผู้เรียนจะใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างเหมาะสม จึงต้องส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาเหตุที่ทำให้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่างด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นจากครูผู้สอน ดังที่ สุธิมาศ นะรินรัมย์ (2554 : 4) กล่าวว่า ครูผู้สอนใช้วิธีสอนตามคู่มือครู และให้ผู้เรียนเรียนตามหนังสือเท่านั้น ขาดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย นवलปราง เขจรสัจดิ์ (2556 : 3) กล่าวว่า ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการสอนเนื้อหาความรู้ทางภาษาไวยากรณ์ แต่จัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารน้อย ผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนไม่เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะไม่ได้นำไปใช้ ไม่ได้ฝึกปฏิบัติ ไม่คุ้นเคยกับรูปประโยคในสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนจึงเป็นอีกเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่ นางสมร พงษ์พานิช (2551) กล่าวว่า นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองเพราะมีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอที่จะสื่อสาร รู้คำศัพท์น้อย ขาดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสภาพจริง ขาดการเรียนรู้ที่มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ

จากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนวัดเชิงกระบือพบว่า นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ เพราะไม่มั่นใจในตนเอง ไม่กล้าพูด และกลัวพูดผิด ปัจจัยหลักที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ การจัดการเรียน การสอนของครู หากครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการของนักเรียนไม่ได้ จะทำให้นักเรียนไม่สนใจ เกิดความเบื่อหน่าย มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ตามมา

การสนทนากับครูผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียนมากที่สุด เช่น เกเร หนีเรียน แกล้งเพื่อนในชั่วโมงเรียน พูดคุยและเล่นขณะที ครูกำลังสอน พูดจาหยาบค้าย ส่งเสียงดัง ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนคนอื่น ๆ ทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน ครูต้องเสียเวลาสอนเพื่อแก้ไขปัญหานักเรียนกลุ่มดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของชยากร นรินทร์หงส์ทอง (2552 : 2) เรื่องพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน ที่ส่งผลเสียต่อการพัฒนาด้านวิชาการของนักเรียน ทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพ และก่อปัญหาอื่น ๆ ตามมา เมื่อเด็กและเยาวชนไทยมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้น ครูผู้สอนจึงควรรหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข (เดมทิพย์ พานิชพันธ์, 2550 : 1) งานวิจัยหลายเรื่องที่น่าเอาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามาใช้เพื่อพัฒนานักเรียน เช่น อำไพ สุจริตกุล (2541 : 5) กล่าวถึงรูปแบบการเจริญสติแบบ “อำไพ-เทคนิค” เพื่อฝึกสมาธิ หรือสติภาวนาสำหรับเด็ก อันจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านจิตใจ คุณธรรม และสติปัญญา การนำหลักธรรมไตรสิกขามาใช้จัดการศึกษาเป็นแนวทางเพื่อ ดำรงอยู่ด้วยดีร่วมกันนั้น (พระราชวรมนู (ประยูรค์ ปยุตโต), 2518 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2555 : 31) สุขุม อมรวิวัฒน์ (2533 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2555: 162) ได้เสนอกระบวนการศึกษาเพื่อพัฒนามนุษย์ ตามหลักธรรมไตรสิกขา ประกอบด้วย การฝึกหัดอบรม ควบคุมกายและวาจา (ศีล) การฝึกหัดคิดและอบรมจิตใจ (สมาธิ) และการฝึกหัดอบรมเพื่อความรู้อะดับสูง (ปัญญา)

ผู้เขียนสนใจที่จะนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาใช้จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน โดยนำหลักธรรมไตรสิกขา และหลักธรรม เบญจศีลมาใช้จัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนสื่อสารกับผู้อื่นด้วยวาจาที่สุภาพ มี พฤติกรรมการแสดงออกทางกายที่ถูกต้อง ดึงาม มีระเบียบวินัย ไม่ทำร้ายและเบียดเบียนผู้อื่น ตามหลักธรรม ทางพระพุทธศาสนา อันจะทำให้อยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยพิจารณาจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยอิงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเชิงกระบือ มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดเชิงกระบือ ที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับจำกัด และมีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 10 คน ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน และสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนเรียนตามความคิดเห็นของครูผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การพูดสื่อสารเพื่อการทำความดี และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (Communicative Speaking Activities for Doing Good Deeds and Encouraging Well-being Living) จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง
2. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน)
4. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (ก่อนเรียนและหลังเรียน)
5. แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
6. บันทึกหลังการสอนของครู

การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเชิงกระบือ เพื่อเก็บข้อมูลวิจัย
2. สอบถามความคิดเห็นของครูผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนเรียนเป็นรายบุคคล
3. นำผลจากการตอบแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย และแปลความหมายระดับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน โดยได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป ถึงระดับพฤติกรรมก้าวร้าวมากที่สุด จำนวน 10 คน

4. ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Communication Interview Pre - test) 2 ตอน ได้แก่ 1) Introduction (5 นาที) สนทนาเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เช่น ชื่อจริง ชื่อเล่น อายุ ชั้นเรียน สถานที่เรียน และ 2) Interview (10 นาที) ถามคำถาม 10 ข้อ โดยมีคะแนนเต็มข้อละ 5 คะแนน

5. จัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1- 8 โดยบันทึกคะแนนทักษะปฏิบัติและสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

6. ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Communication Interview Post - test)

7. หลังการเรียนตามแผนการสอน สอบถามความคิดเห็นของครู 5 คน ที่เคยประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนทั้ง 10 คนมาก่อน

8. เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดฯ ก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งคะแนนความคิดเห็นของครูที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อสรุปผลการประเมิน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ (เผชญิกิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี, 2545: 31) ต่อจากนั้น จึงวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า ภาพรวมของผลการประเมิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 ซึ่งอยู่ในระดับความคิดเห็นเหมาะสมมากที่สุด

2. ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่มีทักษะการพูดฯ อยู่ในระดับจำกัด และมีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 10 คน พบว่า มีค่าดัชนีประสิทธิผลของผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 0.4153 หรือคิดเป็นร้อยละ 41.53 จากการสังเกตพฤติกรรมในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถสรุปปัญหาได้ว่า นักเรียนยังไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก เพราะกังวลเรื่องคำศัพท์และการใช้รูปประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ กลัวการออกเสียงผิด และการใช้น้ำเสียงระดับเดียวกัน จึงสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ครูแก้ไขปัญหาโดยจัดกิจกรรมฝึกพูดคำหรือประโยคซ้ำ ๆ ให้ถูกต้องผ่านการเล่นเกมส์ เช่น เกมสะกดคำศัพท์ เกมต่อคำศัพท์ เกมจับคู่คำศัพท์ เกมเรียงประโยคให้ถูกต้อง รวมทั้งการจับคู่สนทนาและแสดงหน้าชั้นเรียน โดยให้คนเรียนเก่งเป็นแบบอย่างที่ดีของเพื่อนและจับคู่กับผู้เรียนอ่อนกว่า เพื่อช่วยฝึกพูดและสนทนาได้ตอบอย่างมั่นใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ครูจะไม่พูดขัดหรือตำหนินักเรียนในทันทีที่พูดผิดหรือสื่อสารไม่ถูกต้อง แต่จะเสริมแรง ให้กำลังใจในการพูด และแก้ไขการพูดให้ถูกต้อง

3. ผลคะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของครู 5 คน ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและระดับความก้าวร้าวก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน

คนที่	ก่อนเรียน		หลังเรียน	
	ค่าเฉลี่ย	ระดับพฤติกรรมก้าวร้าว	ค่าเฉลี่ย	ระดับพฤติกรรมก้าวร้าว
1	3.16	มาก	3.08	มาก
2	2.34	ปานกลาง	1.54	น้อย
3	3.19	มาก	3.12	มาก
4	3.21	มากที่สุด	3.20	มากที่สุด
5	3.12	มาก	2.39	ปานกลาง
6	3.24	มากที่สุด	3.20	มากที่สุด
7	3.16	มาก	2.34	ปานกลาง
8	2.34	ปานกลาง	2.34	ปานกลาง
9	2.34	ปานกลาง	1.58	น้อย
10	3.18	มาก	3.00	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม			2.93	2.58
S.D.			0.41	0.64

จากตารางพบว่า ในภาพรวมนักเรียนมีค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมก้าวร้าวหลังเรียนเท่ากับ 2.58 ซึ่งต่ำกว่าก่อนเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังเรียนเท่ากับ 0.64 แต่ยังคงมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับเดียวกัน คือ อยู่ในระดับพฤติกรรมก้าวร้าวมาก ซึ่งหมายถึงนักเรียนแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนและสม่ำเสมอ สรุปได้ว่าหลังเรียนนักเรียนจำนวน 5 คนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง และนักเรียนจำนวน 5 คน ยังคงมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับเดียวกับก่อนเรียน

จากการสังเกตพฤติกรรมความก้าวร้าวในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวจะไม่สามารถนั่งสมาธิได้นาน มีอาการวอกแวกง่าย บางครั้งก็แกล้งเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ ไม่กล้าที่จะแสดงออกในการสนทนาพูดคุยกับเพื่อนให้ถูกต้อง แต่ส่งเสียงตะโกนโวยวาย เมื่อครูได้นำคลิปวิดีโอสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงมาเปิดให้นักเรียนดูพบว่า นักเรียนตั้งใจดูมาก และมีพฤติกรรมพูดเสียงดัง วิพากษ์วิจารณ์ในคลิปวิดีโอว่าทำไมไม่ถูกต้องด้วยคำพูดที่หยาบคาย หรือพูดเหน็บแนมเพื่อนคนอื่นว่ามีพฤติกรรมเหมือนในคลิปวิดีโอ ซึ่งครูมีวิธีการแก้ปัญหาโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ฝึกให้นักเรียนได้ใช้สมาธิมากขึ้น เช่น เล่นเกมต่อตัวอักษรคำศัพท์ เกมเรียงคำให้ถูกต้อง เกมจับคู่ภาพกับคำศัพท์ เกมกระซิบบอกต่อ เป็นต้น นอกจากนี้ยังฝึกให้นักเรียนมีภาวะการเป็นผู้นำในกลุ่ม ได้แสดงออกและมีความรับผิดชอบมากขึ้น หรือให้จับคู่สนทนากับเพื่อนให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ดีที่เกิดขึ้น และให้บอกแนวทางในการแก้ไขปัญา โดยครูชมเชยและเสริมแรงในทางบวก ทำให้นักเรียนมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่ทำ มีความกล้าแสดงออกในการพูดคุยกับเพื่อนให้ถูกต้อง มีภาวะการเป็นผู้นำในกลุ่ม และมีความรับผิดชอบมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำผลการวิจัยมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเชิงกระปือในครั้งนี้ พบว่า ในภาพรวมของผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในระดับความคิดเห็นเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 4.8 เนื่องจากออกแบบหน่วยการเรียนรู้โดยบูรณาการหลักธรรมในพระพุทธศาสนา คือ หลักธรรมไตรสิกขาและหลักกรรมเบญจศีล มาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับ Dewey (1933 cited in Campbell, 1992) ที่กล่าวว่า สามารถนำความรู้ต่าง ๆ มาเชื่อมโยงความคิดรวบยอดเนื้อหาวิชาที่มีในหลักสูตรได้หลายวิชา และการเชื่อมโยงจะช่วยให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้รับจากไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ เข้าใจโลกรอบตัว และสามารถปรับตัวในสังคมที่อาศัยอยู่ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ Goodman (1986) ได้กล่าวว่า ในการเรียนรู้ มนุษย์จะมีการบูรณาการ และพัฒนาทางด้านภาษาไปพร้อม ๆ กันกับความรู้ ความคิด ระหว่างการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมสมัยมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ด้วยตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น หาแนวทางการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง และได้ลงมือปฏิบัติจริง (Piaget, 1996) ส่วนทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่ Johnson and Johnson (1994: 31-37) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะการแข่งขันกัน ผ่านการเล่นเกมทางภาษา การทำงานเป็นกลุ่ม มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนพึ่งพาอาศัยกันในการเรียนรู้ และทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner (1983) ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เล่นเกมที่ฝึกความสามารถหลากหลายด้าน เช่น การใช้ภาษา ตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ การเคลื่อนไหว การมีมนุษยสัมพันธ์ ความเข้าใจตนเอง ดนตรี มีติสัมพันธ์ และ ธรรมชาติวิทยา ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้นี้จึงทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พัฒนาปัญญาด้านอื่น ๆ และพัฒนาพฤติกรรมของตนเองในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุคนธ์ สิกขโกศล (2552: 44) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบบูรณาการการสอนที่สัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากหลาย ๆ สาขาวิชา ช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ อย่างไรก็ตาม พบข้อจำกัดที่ว่า การเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นความร่วมมือกันของหลายฝ่าย จึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ค่อนข้างยาก เพราะต้องวางแผนร่วมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์ (2557) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการเรียนรู้แบบบูรณาการว่า เป็นวิธีการที่ค่อนข้างยาก เพราะต้องอาศัยความร่วมมือจากครูผู้สอนหลายคนมาปรึกษาหารือร่วมกัน จะต้องมีความเข้าใจตรงกัน และต้องเป็นความร่วมมืออย่างจริงจัง และต้องทุ่มเททั้งความรู้ ความสามารถ และเวลาอย่างเต็มที่จึงจะทำให้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

2. ศึกษาผลของการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้แยกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

2.1 ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับจำกัด และมีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 10 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 27.20 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่มีคะแนนเท่ากับ 11.00 สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยอิงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าว ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนจำนวน 8 กิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ล้วนประกอบไปด้วยกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนได้มีการสนทนาสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ผ่านการจัดกิจกรรมดังนี้

1. การเล่นเกมทางภาษา เช่น เกมต่อตัวอักษรคำศัพท์ เกมเรียงคำให้ถูกต้อง เกมจับคู่ภาพกับคำศัพท์ เกมกระซิบบอกต่อ เป็นต้น ซึ่ง อติศา เบญจรัตน์านนท์ และคณะ (2552:178 - 179) ได้กล่าวถึงรูปแบบของกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับเกมทางภาษาว่า เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ความบันเทิง ทำให้ผู้เล่นสนุกสนาน และมีจุดมุ่งหมายในการเล่น มีการแข่งขันกัน เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดพัฒนาการทางด้านสติปัญญา และทักษะทางภาษาทุกทักษะเพราะทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน ช่วยลดความตึงเครียด ซึ่งสามารถใช้ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การใช้ภาษาอังกฤษในขณะที่เล่นเกมจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ อยากร่วมเล่น และกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้ และสอดคล้องกับรายงานการศึกษาอิสระของนวลปราง เขจรสัจย์ (2556:107) พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกมทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 102.23 คิดเป็นร้อยละ 81.13 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.37 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คะแนนเฉลี่ย 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีคะแนนผ่านเกณฑ์เฉลี่ยอย่างน้อยร้อยละ 70

2. การแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งอติศา เบญจรัตน์านนท์ และคณะ (2552:178-179) ได้กล่าวถึงการแสดงบทบาทสมมติว่า เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาทที่ตนได้รับ เป็นกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาและมีความสำคัญในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ และแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสาร และยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ และ

สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุธิมาศ นะรินรัมย์ (2554: 99) ที่พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมุติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.65/81.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้

3. รูปแบบของการจัดกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้ฝึกให้นักเรียนได้สนทนาสื่อสารกันทั้งในรูปแบบของการสัมภาษณ์เพื่อนเป็นรายบุคคล การจับคู่สนทนากัน และการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพิ่มขึ้น และมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มลชา ตุ่มอ่อน (2551: 92) พบว่ารูปแบบที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาหลายรูปแบบและได้รับประสบการณ์ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย แต่ละกิจกรรมที่ใช้สถานการณ์ที่แตกต่างกันตามโครงสร้างทางภาษาประกอบด้วย กิจกรรมคู่ (Pair work) เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูล การสัมภาษณ์ กิจกรรมกลุ่ม (Group work) เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ การเล่นเกมต่าง ๆ ล้วนส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ สุวรรณิ ภูยาขาว (2559) พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับจำกัด และมีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 10 คน ผลคะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของครู 5 คน ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนพบว่า หลังเรียนนักเรียนจำนวน 5 คนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงเล็กน้อย แต่นักเรียนอีก 5 คน ยังมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่ในระดับเดียวกับก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะมีระดับพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ทั้งนี้เนื่องจาก พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจ จิตใต้สำนึก และสิ่งแวดล้อมที่ปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก จึงยากที่จะพัฒนาแก้ไขได้ในช่วงระยะเวลาที่ค่อนข้างจำกัด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสัญชาตญาณที่เกี่ยวกับความก้าวร้าวของฟรอยด์ (Freud, 1950) ที่เห็นว่าความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณที่เกิดขึ้นภายในตัวมนุษย์ ไม่ได้เกี่ยวกับเหตุการณ์ภายนอก เชื่อว่าพันธุกรรมหรือโครโมโซมที่ผิดปกติทำให้เกิดการกระทำที่ก้าวร้าวได้ ความก้าวร้าวของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ และจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเกิดจากการถูกเสริมแรง การปลูกฝังและพัฒนาด้านจิตพิสัยเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลานาน และมีความต่อเนื่องกันในการพัฒนา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนค่อนข้างจำกัด จึงทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมก้าวร้าวหลังเรียนลดลงเล็กน้อยจากก่อนเรียน ทั้งนี้เชื่อว่าหากดำเนินการอย่างต่อเนื่องจะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2555) ที่กล่าวว่า การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากและต้องใช้เวลา การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่เพียงช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดี จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่น ๆ เพิ่มเติม

การปลูกฝังและพัฒนาด้านจิตพิสัยเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความต่อเนื่องกันในการพัฒนา และหากครูและผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายร่วมมือกันดำเนินการแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนร่วมกัน เชื่อว่าจะทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนลดลงอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรจัดสรรเวลาให้เหมาะสม เพราะบางกิจกรรมต้องใช้เวลาาน เนื่องจากการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารควบคู่ไปกับการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน จึงมีกิจกรรมย่อยค่อนข้างมาก ส่วนกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรเลือกสถานการณ์ใกล้ตัว ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ใช้ประโยคที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อนเกินระดับความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน จึงจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนควรฝึกให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมอย่างหลากหลาย เพื่อให้สามารถประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนได้ครอบคลุมและเหมาะสมตรงประเด็น เช่น การดูคลิปวิดีโอ การเล่นเกมทางภาษา การแสดงบทบาทสมมติ ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น การแสดงละคร การเล่านิทาน นอกจากนี้ ควรจะปลูกฝังและพัฒนาด้านจิตพิสัยของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตามพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้โดยอิงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนนี้เป็นวิธีการอันเป็นประโยชน์ ควรนำไปเผยแพร่ให้แก่ครูบุคลากรทางการศึกษา นักวิจัย และผู้ที่สนใจ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียน โดยควรศึกษารูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในรูปแบบอื่น เช่น การนำสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในสถานการณ์ที่หลากหลาย เช่น การสังเกตพฤติกรรมนอกเวลาเรียน การสอบถามความคิดเห็นจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน จากผู้ปกครอง หรือการให้นักเรียนประเมินตนเอง

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2552. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชยากร นรินทร์หงส์ทอง. 2552. **ผลของการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีต่อทักษะทางสังคมและพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์. 2550. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทีศนา แคมมณี. 2555. **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 162.
- นงสมร พงษ์พานิช. 2551. **การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา (ออนไลน์)**. <http://www.foreignlang.hun.ku.ac.th>, 5 มีนาคม 2559.
- นวลปราง เขจรสัจย์. 2556. **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เผชญู กิจระการ และ สมนึก ภัททิยธนี. 2545. “ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index).” **วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม** 8: 31-36.
- มณฑา ตุ่มอ่อน. 2551. **การพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุคนธ์ สิกขโกศล. 2552. **ผลการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการไตรสิกขา เรื่อง องค์ประกอบศิลป์ในรายวิชาศิลปะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุธิมาศ นะรินรัมย์. 2554. **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมุติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. 2557. **การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ**. (ออนไลน์) <https://www.slideshare.net/ssuser537f/18ss-36646298>, 5 มีนาคม 2559.
- สุวรรณณี ภูลายขาว. 2559. **การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

อดิศา เบญจรัตน์านนท์ และคณะ. 2552. “กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.”

วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 5(2), 178-179.

อำไพ สุจริตกุล. 2541. **เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 5.

Dewey, J. 1933. *Nature and Cooperative Intelligence*. cited in Campbell, J. 1992. **The
Community Reconstructs: The Meaning of Pragmatic Social Thought**. Urbana and
Chicago: University of Illinois Press.

Freud, S. 1950. **An Outlind of Phychoanalysis**. New York: W.W. Norton.

Gardner H. 1983. **Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences**. New York: A
Member of the Perseus Books Group.

Goodman, K. 1986. **What's Whole in Whole Language?**. Portsmouth, N.H: Heinemann.

Johnson, David W. & Johnson, Roger T. 1994. **The New Circles of Learning: Cooperation in
the Classroom and School**. Alexandria, Verginia: ASCD Publishing Co.

Mathews, V., Wang, Y., Kalnin, A.J., Mosier, K.M., Dunn, D.W., & Kronenberger, W.G. 2006.
“Short - term Effects of Violent Video Game Playing: An fMRI Study.”

Piaget, J. 1896. **Parallel Paths to Constructivism**. Greenwich: Information Age Publishing Inc.

Sheelagh and Christine Price. 2011. **Teaching Other Subjects through English**. Oxford:
Oxford University Press.